

Derimod er det jo sikkert, at Formueskatten vil ramme faste Ejendomme, og at Kapitalskatten ikke vil ramme faste Ejendomme; men det er ikke nogen virkelig Indvending mod Formueskatten. Thi Meningen med Loven er jo ganske vist at frigøre de faste Ejendomme for noget af den Skat, der hviler paa dem, men det er ikke i Modsigelse dermed, at den Ejer, som har meget lidt Gæld eller slet ingen Gæld i sin Ejendom, som ejer en stor Formue i sin Ejendom, faar en mindre Nedsættelse end den Ejer, som har stor Gæld paa sin Ejendom, og som ejer meget lidt eller maaske slet ingen Formue i Ejendommen. At saadanne to Mænd blive stillede forskelligt, at den ene af dem faar en mindre Nedsættelse end den anden, er noget, som der ikke kan gøres nogen Indvending imod og navnlig heller ikke gøres Indvending imod fra de Principper, som ligge til Grund for disse Love overhovedet. Derimod kan der mod Kapitalskatten alene gøres den Indvending, at hvis man nøjes med den alene og udelader Skat af al anden Formue end Kapital, kommer man i Virkeligheden til at beskatte al Indkomst ens, man kommer til at beskatte al Indkomst med samme Procent — afset fra de enkelte Indkomster, som hidrøre fra Kapitalrente — hvad enten Indkomsten hidrører fra personligt Arbejde eller hidrører fra Formue eller fra begge Dele i Forening. Stryger man Formueskatten og tager Kapitalskatten i Stedet, vil den Mand, der ejer en fast Ejendom, enten en Landejendom, eller en Fabrik eller et Hus i Kjøbenhavn eller en Købstad, som han lejer ud, af sin Indkomst, som maaske i Forhold til Formuen er meget betydelig, ikke komme til at betale forholdsvis en eneste Smule mere i Skat end den Mand, som maa gaa og slide for sin Indkomst, hvis Indkomst hører op, naar han bliver syg, hvis Indkomst hører op, naar han kommer ud af sin Stilling, eller af saa mange andre Grunde, og som derfor i langt mindre Grad har Evne til at taale Skatten end den, hvis Indkomst stammer fra Formue eller i en væsentlig Grad stammer derfra. Skal man stryge Formueskatten og tage Kapitalskatten i Stedet, kan jeg ikke se andet end, at man, uden at undgaa nogen Uretfærdighed eller nogen Ulempe kommer ind i megen stor Uretfærdighed og megen stor Ulempe. Jeg tror derfor, at det er det Punkt paa denne Lov, som det vil holde vanskeligst at faa Flertal for her. Ogsaa om denne Lov vil jeg sige som om den foregaaende, at den

højtærede Minister selvfølgelig vil møde den bedste Vilje fra Flertallets Side til at faa et Resultat ud deraf, men Udsigterne for Loven ere jo de samme som for den foregaaende Lov, og de bør vistnok fremdeles siges at være meget tynde.

Neergaard: Om dette Lovforslag gælder noget lignende som om det foregaaende, nemlig at den Modstand, som rejses imod det fra dette Ting, væsentlig samler sig om et enkelt Punkt. Ligesom det paa det foregaaende Lovforslag var Indsættelse af Reglerne om den kommunale Skat, saaledes vil det her være Formueskattens Ombytning med en Kapitalskat. I øvrigt kan jeg ikke se rettere, end at Landstinget har stillet sig ret imødekommende over for dette Forslag. Det er forholdsvis faa Forandringer, der ere blevne foretagne i, hvad man her var bleven enig om, og ingen af disse Forandringer er af en saa gennemgribende Natur, at man kunde tænke sig, at Loven skulde strande derpaa. Jeg er ligesom den første ærede Taler imod, at man har strøget Selvangivelsespligten, men det er jo øjensynligt, at derpaa springer Lovforslaget ikke; det vil man nok kunne naa at komme over. Men alt samler sig her om Spørgsmaalet om Kapitalskatten. Den Gang dette Lovforslag fremkom, tror jeg, at noget af det, der vakte den mest levende Paaskønnelse, var det, at man ikke alene indførte Indkomstskatten, men ogsaa Formueskatten. Det er nemlig blevet en stærkere og stærkere Overbevisning hos alle dem, der beskæftige sig med Skattevæsen, at Indkomstskatten alene er saare uretfærdig. En Skat, der ikke skelner mellem de forskellige Arter af Indkomster, kan aldrig blive retfærdig. Saaledes er f. Eks. den kjøbenhavnske Indkomstskattelov vistnok nu almindelig anerkendt for at være uretfærdig, og den blev allerede ved sin Fremkomst bekæmpet fra meget kompetent Side, netop ud fra dette Synspunkt. Naar man ser, hvorledes Beskatningen har udviklet sig rundt omkring i Europa, er der ogsaa en kendelig Tendens til mere og mere at komme hen til at beskatte Indkomsterne forskellig efter deres forskellige Oprindelser. Det kan man gøre paa forskellige Maader. I Norge har man gjort det derved, at man tager $2\frac{2}{3}$ pCt. af Indtægter, hidrørende fra Formue, medens man kun tager 2 pCt. af almindelige Indkomster af personligt Arbejde. Man kan ogsaa gøre det paa den Maade, som man f. Eks. har gjort i Italien, hvor man har graderet det yderligere. Man tager ca.